

תת"ע 18053/11/16 - מדינת ישראל נגד יוסף אור

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 18053-11-16 ישראל נ' יוסף אור
לפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

יוסף אור

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 13/4/17 בשעה 12:20 בצומת רחובות השומר והרב שפירא בבני ברק, נהג הנאשם ברכב מ.ר. 3567279, ובהתקרבו למעבר החצייה לא אפשר להולכי רגל שחצו במעבר להשלים את החצייה בבטחה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

המחלוקת

לגרסת התביעה על מעבר החצייה הייתה הולכת רגל שכבר החלה לחצות והייתה על הקו השלישי במעבר בנתיב הימני מבין שניים והנאשם נסע על ציר רח' השומר מדרום לצפון.

לעומת זאת לגרסת הנאשם, הולכת הרגל כלל לא החלה בחצייה אלא עמדה וסימנה לו לעבור, והוא הגיע מרח' שפירא מכיוון מזרח ופנה לכיוון צפון ברח' השומר.

בתיק נשמעו הוכחות.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העיד ע/ת 1 רס"מ יחיאל שרעבי. בחקירתו הראשית הקריא העד את נסיבות המקרה כפי שנרשמו בדו"ח וכן את תגובת הנאשם. הדוח הוגש וסומן ת/1.

מעדותו של השוטר עולה כי רכבו של הנאשם נסע על ציר רחוב השומר מדרום לצפון לכיוון רחוב ז'בוטינסקי, כאשר בצומת הרחובות שפירא השומר יש מעבר חצייה. הולכת רגל החלה לחצות והייתה על מעבר החצייה במעבר השלישי, באותה שעה עבר רכב הנאשם על גבי מעבר החצייה וכתוצאה מכך נאלצה הולכת הרגל לעצור על מנת לאפשר לו

עמוד 1

להשלים את נסיעתו ורק לאחר מכן המשיכה לעבור. דברי הנהג: תגובה ראשונה היא סימנה לי לעבור, תגובה שניה אני אלך לבדוק במשרד הרישוי.

כל זאת כשהשוטר נמצא בקשר עין רצוף וכשהוא במרחק של כ-15 מ' ממעבר החצייה.

ע/ת 1 שרטט את מפת הרחובות ותיאר את ביצוע העבירה, השרטוט סומן והוגש ת/2.

בחקירתו הנגדית חזר על גרסתו ושלל את גרסתו של הנאשם בדבר רוכב אופניים שניתנה לו זכות קדימה ע"י הנאשם לפני האירוע, ובלשונו:

" ש. האם ראית אותי בא מדרום לצפון?

ת. כן. ציינתי שבאת מדרום לצפון.

ש. אני אומר לך שעצרתי במעבר חציה לאפשר לילד עם אופניים לחצות?

ת. לא ראיתי.

ש. אני אומר לך שעומדים במקום כל יום שוטרים?

ת. אני לא עוקב אחרי שוטרים אני יודע שאני עמדתי שם באותו יום.

ש. אני יצאתי מהבית משכון ה' משפירא בחיים לא באתי מכיוון דרום לצפון, לכן לא ראית שעצרתי קודם לילד עם אופניים והולכת רגל הילדה הקטנה לא היתה במקום?

ת. יכול להיות שאתה רגיל להגיע משפירא מימין לשמאל. אבל באותו זמן הגעת מדרום לצפון. " (עמ' 5 לפרוטוקול שורה 28, עמ' 6 לפרוטוקול שורה 6)

פרשת ההגנה

הנאשם העיד להגנתו.

הוא שלל את עובדת היותו נוסע ברח' השומר מדרום לצפון וכן הכחיש את היותה של הולכת הרגל על מעבר החציה, לגרסתו היא הייתה על המדרכה, ובלשונו:

"יצאתי מהבית כמו כל יום דרך רחוב שפירא לצומת של שפירא - השומר. בכל יום עומדים שם ניידות לפעמים 2 שוטרים לפעמים 12 שוטרים. במקרה הזה היה שוטר יחיד עם ניידת. הוא ישב בתוך הניידת כשאני בחוץ ורשם לי את הדוח.

יש סילוף של המציאות שהוא כתב שבאתי מדרום לצפון כאשר למעשה הגעתי ממזרח מהשיכון מרחוב שפירא לכיוון צפון לכיוון ז'בוטינסקי.

כשאני בא מהסיבוב משפירא לשומר שעומדים ברחוב שפירא רואים את הניידות שעומדים ברחוב השומר.

פניתי ימינה, היו על המדרכה שני ילדים, ילדך עם אופניים וילדה. עצרתי עם 4 גלגלים עומדים. הילד עבר הילדה נשארה על המדרכה. נסעתי ואז עצר אותי השוטר. זה לא 15 מטר יש שם לפחות 30 מטר. " (עמ' 6 לפרוטוקול שורות 21-30)

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי ידוע לו על הימצאות מעבר החצייה במקום וכי הבחין בשוטר ממקום עמידתו והוא חזר על גרסתו בדבר היותה של הולכת הרגל על המדרכה:

"ש. למיטב הבנתי אותה הולכת רגל הייתה על המדרכה בסמוך לכביש ?

ת. בערך מטר מהכביש.

ש. ואותו ילד איפה עמד ?

ת. הוא חצה קודם. היו שני ילדים על המדרכה הוא חצה.

ש. למה בתגובה בדוח אמרת לשוטר כי היא סימנה לי לעבור?

ת. ראיתי שהיא מסתכלת עלי. ממבטה נראה לי כי היא לא עוברת היא עמדה . בבני ברק מחנכים את הילדים לא לעבור בלי מבוגר. "

דיון והכרעה

תקנה 67 לתקנות התעבורה קובעת בזו הלשון:

"67. (א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה.

(א2) התקרב נוהג רכב למעבר חציה ובנתיב אחר האט רכב לפני מעבר החציה, יאט את רכבו לפני מעבר החציה האמור, ואם הרכב בנתיב האחר עצר - יעצור אף הוא; היה הולך רגל חוצה את הכביש במעבר החציה, ייתן לו זכות קדימה."

חשיבותה של מתן זכות קדימה להולכי הרגל במעבר חצייה, ידוע ומפורסם. שומה על הנהג המגיע למעבר חצייה להאט ואף לעצור בעת הצורך, גם כשהולך הרגל עדיין על המדרכה וניכר כי בכוונתו לחצות את הכביש.

יפים לעניין זה דבריו של השופט ת' אור בע"פ 558/97 **רבקה מלניק נ' מדינת ישראל**:

"מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל."

לאחר שבחנתי את הראיות שבפניי, הנני קובע כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר, אשמת הנאשם במיחוס לו בכתב האישום.

עדותו של השוטר מקובלת עליי, הוא תיאר את נסיבות ביצוע העבירה בצורה מדויקת, ציין את מיקומה של הולכת הרגל על מעבר החצייה ומדברי השוטר עולה כי העבירה בוצעה לנגד עיניו. עדותו הותירה רושם מהימן, עקבי וחיובי.

מנגד, גרסת הנאשם לא מצאה ביטוי בדוח השוטר, כך למשל בדברי הנהג בת/1, אמר הוא בראשית תגובתו **"היא סימנה לי לעבור"** ואילו המשך גרסתו המתארת רוכב אופניים שחצה את הכביש לפני אותה הולכת רגל לא נרשמה בזמן האירוע, לטענתו. הנאשם לא עימת את השוטר לגבי דבריו שלא נרשמו בזמן האירוע.

לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה של שוטר למול עדות הנאשם, בחרתי להעדיף גרסת השוטר, אשר הייתה סדורה ומפורטת.

מנגד, עדותו של הנאשם לא הייתה עקבית, והוא לא הצליח לבסס את גרסתו.

מכל האמור לעיל, אני קובע כי התביעה הוכיחה את האמור בכתב האישום מעל לכל ספק סביר, ומרשיע הנאשם במיחוס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשע"ז, 17 יולי 2017, במעמד הצדדים